

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LINDA LAEL
MILLER

TAPPEV
ÖNNEMÄNG

ESIMENE RAAMAT

Linda Lael Miller
DEADLY GAMBLE
2006

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2006 by Linda Lael Miller
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05292415
ISBN 978-9949-25-737-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Joan Marlow Golanile
armastuse, imetluse ja lugupidamisega.
Tänan.

Peatiikk 1

Cave Creek, Arizona

Alguses oli jahedus lihtsalt unine näkitsus minu teadvuse kaugetes ja väsinud äärealades, tuues kananaha ihule neil kohtadel, mis tolele kevadöole paljastatud olid. See tunne oli kuidagi häiriv, kuid mitte piisavalt ärritav, et mind une rahututest madalikest üles ajada. Ma mäletan, et keerasin end küljele, tõmbasin teki parema kõrvalestani üles ja pomesin protestiks midagi arusaamatut.

Just siis kuulsin ma Nicki häält. Või vähemalt *arvasin*, et kuulsin. *Võimatu*, ütlesin mõttes, end uimaselt oma polüesterurgu surudes. Ta on *surnud*.

Samal hetkel peatus minu puusal üks käsi, jahedus laksutas hambaid ja surus need läbi puuvillase öösärgi, naha ja kudede minust üdini kinni haarates.

Ma tõin kuuldavale lämmatatud kraaksatuse, liiga pingul ja kurguhäälse, et seda karjatuseks nimetada, ja rähklesin raskelt kahel jalal maandudes madratsilt minema. Hetkega muutusid minu aegluubis toimunud meeled ülikiireks ja ma surusin käe vastu rinda, juhuks kui mu süda peaks üritama sealt välja karata. Minu aju pulseeris nagu köögi-kombain ja muutus siis segapudruks. Tundus, et ma ei suuda

läbi hingetoru ühtegi õhusõõmu oma sisemusse vedada, ehkki kopsud haarasid hapniku järele nagu kaks kaevurit, kes mitme tonni kivipuru alla löksu on jäänud.

Tundsin end kord samamoodi jõusaalis trenaažööril pärast seda, kui olin eelmisel ööl baaris endasse poolteist pakki nikotiini tõmmanud, ja lubasin seejärel igavesti treenimisest eemale hoida. Pagan võtaks, *keegi* peab halba eeskujuga andma.

Aga ma kaldun kõrvale. Harjuge sellega ära.

Minu silmad pidid küll nagu multikategelastel punnis olema. Nick – *Nick* – lamas voodil, seljas peen hall matmisülikond, käed pea alla tõstetud. Kui tema nahalt kiirgav kummaline rohekas kuma välja arvata, nägi ta välja üsna sama-sugune nagu enne seda, kui 101. kiirteel poolhaagisega kokku põrkas ja läbi oma BMW esiklaasi lendas. Koos Tiffanyga, Nicki tollaegse armukesega, kes endale eluks ajaks armid sai ja mingil hullumeelsel põhjusel oma Frankensteinini näo ja kokkuvajunud implantaatide pärast *mind* süüdistas.

Üks paljudest asjadest, mis mulle surnud inimeste juures ei meeldi, on see, et paljud neist helendavad pimeduses. Mitte et ma oleksin ühtegi enne seda näinud, kui mu kadunud eksabikaasa tol pöördelisel ööl kaks aastat pärast oma matuseid kohale ilmus. Sellest ajast peale on minust kahjuks midagi asjatundjasarnast saanud.

„Hei,” ütles Nick sõbralikult, justkui oleks see olukord täiesti normaalne ja mitte nagu vana lõik saatetest „Lahendamata müsteeriumid”.

Mu sisemus värises. See ähvardas nagu südagi kurgust välja hüpata ja plagama pista.

„Sa oled surnud,” märkisin ma – üsna arukalt, arvan ma, arvestades asjaolusid. *Mina* teadsin, et ta oli otsad andnud,

aga ma ei olnud kindel, kas teda oli sellest teavitatud. Ta nägi välja nii rahulik ja asjalik, justkui oleks keset ööd oma eksnaise voodisse ilmumine täiesti tavaline asi.

Nick ohkas, tõmbas käed kukla tagant välja ja ajas end küünarnukkidele. „Mingil määral,” möönis ta kahetseva tooniga.

Ma suutsin astuda sammu tahapoole, valmis sealt tulistajalu minema tormama, välisukse lahti lükkama ja mööda tuletõrjeredelisarnast treppi alla Bad-Ass Bert'si nime kandvasse mootorratturite baari sööstma. Tavaliselt ma ei otsinud Bert'si klientide seltskonda, eriti siis, kui ma olin alasti, kui vaevu reisi katvat puuvillast öösärgiriba mitte arvestada, aga antud olukorras olin ma kõigeks valmis. Probleem oli selles, et olles pool sammu taganenud, ei paistnud ma end uuesti liigutada suutvat.

„Kuidas sa saad olla „mingil määral” surnud?” küsisin ma.

„See on keeruline,” vastas Nick. „Mõnes mõttes olen ma rohkem elus kui sina.” Seda öeldes keeras ta jalad hooga üle madratiserva ja tõusis püsti, jäädes mulle otsa vaadates teisele poole sassis linadega kaetud voodit seisma. Kuma, mis tema kõhetut kogu ümbritses, võbeles pisut, justkui oleks keegi taevase valgusti nuppu keeranud.

„Rahune,” ütles mees. „Kõik on hästi.”

Muidugi. Pole probleemi. Ära pööra tähelepanu kõndivale ja rääkivale laibale.

„Sa oled *surnud*,” kordasin ma kangekaelselt.

„Jah,” nõustus mees kuivalt. „Olen märganud. Ehk võik-sime selle juurest nüüd edasi liikuda?”

„Ära tule mulle lähedale,” käskisin ma. Puhas bravuur muidugi. Ma olin lugenud läbi „Naiste enesekaitse põmmpeadele” ja harjutanud kõiki selles olevaid võtteid Berti peal,

kes on tõeliselt karm kutt, aga kui seal oligi peatükk helen-davatest kallaletungijatest, pidi see mul kahe silma vahele jäänud olema.

Nick kallutas oma tumedajuukselise pea küljele ja nägi haletsusväärne välja, ehkki oli endiselt neetult nägus. Ilm-selt ei olnud surnud olemine ei korratu ega pingutav – mehe ülikond oli ilma ühegi kortsuta, ehkki õige pisut moest väl-jas, juuksed siledad ja lõual ei olnud märkigi talle iseloomu-likust õhtusest habemetüükast. Ei olnud näha ka mingeid rehvi jälgi, tänu jumalale, samuti mitte verd, soolikaid ega väljaturritavaid luuotsi.

Nick pidi olema minu mõtteid lugenud. Ta vaatas kur-valt muiates alla enda peale, enne kui pilgu uuesti minule suunas. „Aga see oli üks põrgulik lappimistö. Sa oleksid pidanud mind nägema, enne kui matusekorraldaja oma tööga alustas.” Ta võdistas õlgu. „Sa ei ole elanud – nii-öelda –, enne kui oled end tükkidena lahkamislaual lebamas näinud. See ei ole kohe kindlasti ilus vaatepilt.”

Ma võpatasin. „Täna jagamast,” ütlesin. Vähemalt oli meil surnuksolemise sama arusaam. Mul oli loomulikult palju küsimusi, kuid näis, et ma ei suuda neist ühtegi kuul-davale tuua. Šokk teeb seda inimesega.

Veel üks võluv naeratus. „Sa nutsid mu matusel,” meenu-tas ta mulle rahuloleva tagasihoidlikkusega.

Ma kangestusin. Südamepekslemine oli mõnevõrra aeg-lustunud ja mul õnnestus iga paari sekundi järel korralikult sisse hingata, kuid mu põlved tundusid olevat sama tugevad kui vaht vaadiõllekannul. Kui viimased mullid plumpsata-vad, olen ma väriseva hunnikuna põrandal maas.

„Ja siis?” küsisin ma. „Me olime kunagi abielus. Sa olid ainult kolmkümmend kaks ega väärinud sellist surma, isegi kui sa *olid* üks paras kaabakas. Tiffanyst oli ka kahju. Kas sa

teadsid, et tema tissid lõhkesid ja talle tuli teha kolm operatsiooni, et ta inimese moodi välja näeks?”

Nick eiras viidet tüdrukõbrale number 62. Too oli vähemalt lahutuse*järgne*; esimesed kolmkümmend seitse oleks arvatavasti võinud kenasti abiellumisel antud „jah”-sõna ning „kai-põrgu-sa-igavene-narakas-ma-võtan-oma-neiupõlvenime-tagasi” vahele sobitada.

„Must ei ole sinu värv,” märkis mees õrnalt, hakates ümber voodiotsa minu poole liikuma.

Ma taganesin. „Hoi a minust eemale.”

Mees peatus ja taas kergitas see kerge tuttav muie üht tema suunurka. „Sa nägid tol päeval välja täpselt nagu üks klassikaline leinav lesk,” kordas ta. „Lahutatud või mitte, sa ei olnud minust üle saanud.”

„Põrgutki ma ei olnud,” sähvasin vastuseks ja lükkasin käe läbi õlgadeni ulatuvate punaste loki juuste sasimiku. Ma lappasin peas kiiresti läbi „Selgemõistuselise unistamise põmmpeadele” ja mõtlesin, kas ma kogen äkki mingi nähtuse juhuslikku versiooni. Näpistasin end, pilgutasin paar korda silmi ja ohkasin.

Nick oli endiselt seal, mis tähendas, et ma olin ärkvel. Endiselt oli küsimuse all, kas mu mõistus on selge või mitte.

„Ma palun vabandust nende teiste naiste pärast,” ütles mees armsalt.

„Natuke liiga hilja,” vastasin ma, rabatud teravast ootamatust kurbusesööstust, mis suulise meenutusega kaasnes. See oli nagu kummipael, mis end mu hinge ümber keeras. „Mida sa siin teed?”

Mees kergitas üht täiuslikult vormitud kulmu. Eluajal oli Nick olnud kinnisvaraarendaja, kattes Arizona kõrbe tüüp-majade, esmatarbekaupade poodide ja ostukeskustega. Ma pooleldi ootasin, et ta telefon helisema hakkaks. Ta oli üks

neist inimestest, kes käis ringi, kuularid kõrvadesse pistetud, näiliselt iseendaga rääkides. „Ma tundsin juba huvi, millal sa selle küsimuseni jõuad,” ütles ta.

„Nüüd siis tead.”

Nick sõrmitses taas oma lipsu. Tema ema valis selle – punane, kitsaste hõbetriipudega. Ma vihkasin seda ja ma vihkasin tema ema. Sellest pisut hiljem. „Sinu tähelepanu on raske saavutada,” ütles Nick. Ja lisas seejärel mõtliku pilguga: „Mõni asi ei muutu kunagi.”

„Paa-luun,” ütlesin ma. „Me ei hakka ju vaese valesti mõistetud Nicki mängu mängima, eks?” Ma ei olnud temasse kohe üldse armunud, ei elava ega surnuna, ega tahtnud, et ta seal ringi jõlgub. Kuidas küll vaimule lähenemiskeeldu saada?

Nick tõstis käe, peopesa eespool. „Hea küll, hea küll,” ütles ta. „Ärme puudutame seda teemat.”

„Arukas valik, Bucko. Ja sa ei ole mulle endiselt öelnud, mida sa keset ööd minu magamistoas teed.”

„See on pikk jutt.” Mees vaatas magamistoas ringi, selle linoleumiga kaetud põrandat, tuhmunud tapeeti ja vanakraamiturult ostetud mööblit. „Sa elad endiselt mootorratturite baari peal,” sõnas ta. „Millal sa endale korraliku koha otsida kavatsed?”

Tänu Nickile ja tema emale Margery DeLucale, rikka perekonna järeltulijale ja barrakuudast lahtusadvokaadile, ei saanud ma pärast lahtust midagi muud kui hunniku krediitkaardiarveid, mida mul siiani maksta tuleb. Ma ei saa endale *lubada* mitte midagi peale selle, mis mul juba olemas on, ja isegi see nõuab mõnikord pingutust, aga ei tundunud olevat erilist mõtet *sellele* käänulisele ja ebakindlale teele astuda. „Kas sa tulid siia kinnisvarast rääkima? Kui nii, siis ole kena ja mine kummita kedagi teist – oma ema näiteks. Ma ei ole ostmisest huvitatud.”

Nick nägi haavunud välja. See oli teine märguanne mulle end süüdi tunda.

Ei.

Mees ohkas veel kord, sel korral filosoofiliselt nagu mingi püha märter, endale kaastunnet välja meelitades. Ka see ei lähe müügiks. Nick DeLuca oli paljutki, aga pühak ei olnud üks neist.

„Neetud,” ütles mees uuesti alla enda peale vaadates. „Ma haihtun.”

Nii oligi, kuma viitas tühjenevatele patareidele ja ma nägin läbi mehe vasakust õlast ning poolest kehast.

„Oota,” ütlesin ma. See sõna kraapis mu kurku.

Nicki pruunide silmade pilk kohtus korraks minu omaga ja siis ta kadus.

Ma pilgutasin silmi, käed nüüd enda ümber põimitud, valmis kokku varisema, kuid kartes minna voodi lähedale, kus võiksin pehmet maandumist eeldada. „Nick?” sosistasin ma tuge otsides kummutist kinni haarates.

Ei mingit vastust.

Mees oli tõesti läinud, välja arvatud ähmane järelkõla õhus.

Kui ta üldse oli seal olnud.

Ma seisin pikka aega liikumatult, jõllitades üksisilmi kohta, kus Nick oli seisnud, läksin seejärel kobamisi magamistoast välja ning mööda pimedat koridori edasi kööki, lükates lülitist möödudes tuimade sõrmedega tule põlema. Ma vajusin ümmarguse tammepuidust laua ääres olevale toolile, langetasin pea kokkupandud käsivartele ja istusin seal nii kogu ülejäanud öö.